

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

- 5. X. 1968

K uvedení Drdových Hrátek s čertem

Hra o českém charakteru

V krátké době třech týdnů je to již třetí premiéra Divadla Petra Bezruče. Saša Lichý jako její režisér vybral si Drdovy „Hrátky s čertem“; hru, která je dnes již klasickou pohádkou českého jeviště, jejíž jinotaj měl posilovat. Co postava této hry, to typ. A co slovo, to kus české národní moudrosti, která dokázala s mravními problémy se vypořádat především lidovou pohádkou a jejími hrdiny. Netřeba snad hovořit o hře samotné. Je s dostatek známa divákům všech našich generací.

I dnes jsme cítili v zcela nových významech leccos z toho, co říkají polepšení lajdáci loupežník Sarka Farka i licoměrný poustevník Školastikus. Co osnuje mazaný ďáblík Lucius, i co snuje diplomat velkého stylu, ďábel Solfernus. A konečně oč bojuje se společností i se sebou samotným vojenský vysloužilce Martin Kabát. Člověk, který prohlédá systém strachu a odolá mu, aby nakonec zachraňoval z pe-

kelného ohrožení slabé a hříšné lidi, protože neztratil víru v dobrou jejich podstatu. Hru režisoval Saša Lichý, který nepřistupoval k ní poprvé. Tentokrát s výtvarníkem L. Hrůzou, který vymyslel vtipně jednoduchou scénu, pro niž režisér mohl dát své inscenaci svěžší tempo. Pojal hru jako symbolickou pohádku s maličkým přetažením do grotesky. Ale žádná z tzv. věčných pravd lidské moudrosti z ní nevypadla. Z obsazení uveďme především Martina Kabáta, kterého hrál O. Janda. Byl to náš bodrý český Honza, který uvážlivě a vytrvale, probojovává vítězství pravdy, a který neskouzl do vytahovačného chlubilství. Chtěli bychom jen upozornit na nesrozumitelnou drmolivost jeho vstupní scény. Lucius J. Tučka byl nejpružnější postavou večera. Svižný svou neodbytnou vtíravostí donjuanské ražby a hned zase úskočný podlec. Groteskní loupežník Milana Šulce byl znamenitě vykreslenou figurou sobce, vyhýbajícího se práci a tetelícího se při tom z konců své kariéry. Poustevník Školastikus, kterého představoval P. Handl byl svým projevem příliš temperamentní, aby se dalo věřit jeho zavilému nelidskému asketismu a pokrytectví; Káču hrála M. Viková — přáli bychom její výrazné řečnickosti více rustikálnosti. Ne zjednodušené, ale spočívající ve větší míře něhy a naivity. J. Haukvic byl úspěšnou figurkou z dvojice starých zapomenutých čertů. — Nezapírejme, že druhé části hry by neuškodilo mírné proškrtání, textu, kterým by se uchovalo tempo i rytmus, v němž tato rozkošná a moudrá pohádka byla rozehrávána do přestávky.

MILAN RUSINSKÝ